

Каховський об'єкт (кінообкладинка)

КУПИТИ

Мара — досвідчена й безстрашна військова з крутим позивним і загадковим шрамом на обличчі.

В ході виконання бойового завдання зникає її брат, але дівчина, керуючись своїми надзвичайними здібностями, відчуває, що він досі живий, і вирушає на пошуки до Каховського водосховища — території, яка перетворилася на непроглядні хащі після підриву дамби російськими окупаційними військами.

Разом із групою розвідників Мара натрапляє на таємний радянський бункер під висохлим водосховищем, у якому під час Холодної війни СРСР проводив дослідження на людях. Наслідки таких дослідів усе ще перебувають у цьому бункері у вигляді напівживих трупів радянських солдатів. Серед монстрів, галюцинацій і смертельних пасток Мара — єдина, хто може протистояти породженням лабораторії. Тепер вона має шанс урятувати не лише брата, а й майбутнє світу — якщо виживе сама.

24 лютого 2022 року російська федерація розпочала повномасштабне вторгнення в Україну з метою її повного захоплення й окупації. Але українці відбили атаки на столицю та відкинули російські війська за річку Дніпро.

Щоб завадити українцям звільняти від загарбників рідну землю, 6 червня 2023 року російські військові терористи підірвали Каховську греблю, спричинивши глобальну екологічну катастрофу.

В результаті підриву греблі вода пішла з водосховища, що було перед дамбою, оголивши території, які майже 70 років перебували під водою

РОЗДІЛ 1

1955, за шістдесят вісім років до подій,

Запорізька область

Похмурими коридорами бункера, багаторазово відлунюючись, волав сигнал тривоги. Блимали червоні аварійні ліхтарі, не залишаючи сумніву, що прямо зараз тут відбувається нештатна ситуація.

Проте ситуація миттєво набула ознак критичної, коли почулося дике ревіння, а з-за рогу вилетіла пошматована верхня частина людського тіла в залишках радянської форми й ударилася об стіну, розхлюпуючи навсібіч кров та слиз.

У коридорі з'явився чоловік у білому халаті науковця. Переступив людські рештки та злякано сіпнувся, побачивши загін озброєних солдатів, що саме вибігли з іншого боку коридору.

— Ні! Не стріляйте! Я нормальний. Нормальний!.. — залементував чоловік і підняв руки вгору, тримаючи в одній з них мертвою хваткою товстий нотатник у шкіряній палітурці.

— Борис Владімірович, ви повинні були задіяти червоний протокол! — суворо зауважив командир загону, підозріло дивлячись на чоловіка.

— Не спрацював ваш бісів протокол... — буркнув той, кого називали Борис Владімірович. Аж раптом здалеку знову почулося ревіння й поруч із чоловіком — так само, як і попереднього разу — вдарилися об стіну закривавлені шматки людського тіла, залишивши щедрий кривавий відбиток.

Солдати тривожно переглянулися та підняли зброю, готуючись до атаки. Знову зачулося ревіння, і цього разу — набагато ближче.

— Зупиніть їх! Зупиніть! Ніхто не повинен звідси вийти. Ніхто!!! — заволав Борис, протиснувся між солдатів й прожогом кинувся геть нескінченними коридорами. Вкрай захеканий, він нарешті дістався до великих герметичних воріт, що контролювали вхід до бункера. Приклав руку із записником до серця, що несамовито калатало, й почав тиснути

грубі кнопки на примітивному терміналі управління, увесь час тривожно прислухаючись — бо там, звідки він прибіг, лунали автоматні черги та жахливі передсмертні людські крики.

Набравши потрібну комбінацію цифр, Борис завмер, очікуючи на відгук механізму, а тоді з полегшенням видихнув — ворота бункера зачинилися, і характерне клацання сповістило, що замок заблоковано.

Все ще важко дихаючи, він поклав у внутрішню кишеню свій записник, поплескав долонею по грудях, перевіряючи, чи надійно він там захований, і відчинив люк на стелі. Витягнув звідти залізну складану драбину, подолав перші кілька балясин і раптом з жахом відчув, як хтось міцно вхопив його за ногу.

Перелякано озирнувся. Знизу, дико поводячи очима, стояв солдат, увесь заплямований кров'ю.

— Борис Владімірович, я з вами! Борис Владімірович! — плаксиво промовив вояк.

— Ні, солдате, ти повинен... — звівши брови, гнівно почав Борис.

— Борис Владімірович, всі мертві. Вони всіх убили. Я не хочу помирати! Не хочу! — наче в лихоманці, заторочив солдат і з силою смикнув Бориса за ногу. Ледь не впавши сторч головою, той дивом зберіг рівновагу й зіскочив на підлогу. Солдат відштовхнув його та почав сам дертися по драбині.

Лють перекосила випещене обличчя Бориса, мокрі від поту пасма волосся впали на очі, в яких не залишилося нічого людського. Він хутко вихопив пістолет і вистрілив у солдата. Той впав, але на превеликий Борисів жаль, залишився живий і тепер сповнював бункер стогонами та плачем.

— Ні! Борис Владімірович! — ридав солдат. — Ні!..

Намагаючись не дивитися на свою жертву, Борис знову став дертися драбиною. Коли ціль була майже досягнута, внизу знову почулося ревіння. Він сторожко опустил очі — солдата щось схопило за ноги й потягло геть, залишаючи кривавий слід.

— Не требааа!!! — закричав солдат, і його крик потону в темному отворі коридору.

Борис здригнувся, подолав останні балясини, судомно зачинив за собою люк і поліз тісним земляним тунелем, що вів кудись нагору.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ